

Αυτόνομη οργάνωση στις γειτονιές της Αθήνας

Αντιφασιστική δράση

στο Γαλάτσι

2007-2010 Μέρος Α'

Το Γαλάτσι είναι ξεχωριστός δήμος της αθηναϊκής μητρόπολης. Ξεκινάει μετά την Κυψέλη και περικλείεται ανάμεσα στα τελειώματα της Πατησίων, τα Τουρκοβούνια και πιάνει μέχρι που αρχίζει ο Περισσός κι η Νέα Φιλαδέλφεια. Σε κάποια του σημεία το Γαλάτσι συνορεύει με τις άκρες της κεντρικής Αθήνας· σε κάποια άλλα απλώς δεν έχει καμία σχέση με το κέντρο. Έχει τη δική του αγορά, το δικό του οικοσύστημα σχολείων, πλατειών, πάρκων και καβατζωτών λοφίσκων. Το Γαλάτσι ανήκει στο υβρίδιο εργατικών – μικροαστικών γειτονιών που χαρακτηρίζουν την ιδιαίτερη ταξική γεωγραφία της Αθήνας, είναι δηλαδή μια περιοχή ό,τι πρέπει για να ανθήσουν ένα κάρο τρελές ιστορίες, να εκδηλωθούν αντιτιθέμενα συμφέροντα, να τραβηχτούν διαχωριστικές γραμμές, να φτιαχτούν παρέες που ξεκινάν να κατακτήσουν τον κόσμο και πάει λέγοντας.

Στα όσα ακολουθούν θα ασχοληθούμε με την αυτόνομη αντιφασιστική δράση, όπως εξελίχθηκε στο Γαλάτσι την περίοδο από το 2007 μέχρι το 2010. Παράλληλα θα δούμε τη γένεση, την ακμή και τη διάλυση του τόπιου ναζιστικού πυρήνα, θα προσπαθήσουμε να ανασυνθέσουμε σε πρώτο πληθυντικό την εμπειρία της αυτόνομης οργάνωσης εξετάζοντας τη διαδρομή των antifa πυρήνων της περιοχής, θα καταδυθούμε στις «μικρές» ιστορίες, την προσωπική εξιστόρηση, την καθημερινή δουλειά βάσης, τις ιδέες και τις πρακτικές της αυτονομίας με τις οποίες πειραματίστηκε μια μικρή μειοψηφία συντρόφων και συντροφισσών στο συγκεκριμένο τόπο το συγκεκριμένο χρόνο. Οι συγγραφείς ετούτης της σειράς είναι ταυτόχρονα και πρωταγωνιστές διάφορων ιστοριών που εκτυλίχτηκαν εκείνη την περίοδο. Με μία έννοια λοιπόν, η αφήγησή τους δεν είναι καταπώς το λένε οι μεταμοντέρνοι «αποστασιοποιημένη». Και πράγματι η εξιστόρησή μας δεν είναι ακαδημαϊκή, δεν είναι «ψύχραιμη», δεν είναι «ουδέτερη». Γράφουμε από την πλευρά του αυτόνομου αντιφασισμού. Γράφουμε και μιλάμε, διηγούμαστε την ιστορία, τη δική μας και των άλλων, κοιτώντας να ανασυνθέσουμε μια εμπειρία που κρατάει πάνω από δέκα χρόνια και συνεχίζεται με αμείωτη ένταση. Γράφουμε γιατί νομίζουμε ότι αυτή η δεκάχρονη εμπειρία είναι περισσότερο απ' οτιδήποτε άλλο διδακτική – πρώτα και κύρια για μας κι ελπίζουμε για κάθε σύντροφο και συντρόφισσα που προσπαθεί να αναμετρηθεί με την εποχή μας αξιοπρεπώς.

Μίλα ελληνικά ή ψόφα! Η γένεση του ναζιστικού πυρήνα G.F. (Galatsi Front)

Βρισκόμαστε κάπου μέσα στο 2006. Το πογκρόμ ενάντια στους Αλβανούς δεν είχε κλείσει καλά καλά ούτε δυο χρόνια. Οι φασίστες βρισκόταν σε φάση εσωτερικής ανακατάταξης. Το επίσημο κομμάτι τους ετοιμαζόταν να μπει για πρώτη φορά στη Βουλή με αρχηγό τον Γιώργο Καρατζαφέρη, η Χρυσή Αυγή είχε αναστείλει τη λειτουργία της και ψαχνόταν με διάφορες πλατφόρμες και σκόρπια ναζι παρεκκία ξεφύτρωναν από δω κι από κει. Σ' αυτό το περιβάλλον έκανε την εμφάνισή του ο ναζιστικός πυρήνας Γαλατσίου. Κι η αλήθεια είναι ότι η εμφάνισή του δεν ήταν αυτό που θα λέγαμε συνηθισμένη. Κάθε άλλο! Μέσα σε λίγους μήνες όλοι οι κεντρικοί δρόμοι του Γαλατσίου, ειδικά η λεωφόρος Γαλατσίου που ξεκινάει από την Πατησίων και φτάνει μέχρι ας πούμε πριν το Ψυχικό, είχαν αποκτήσει μίαν αποτρόπαιη εικόνα. Τεράστιοι κέλτικοι σταυροί, σβάστικες ζωγραφισμένες με χοντρά ρολά, χαριτωμένα συνθήματα του είδους «μίλα ελληνικά ή ψόφα» γραμμένα με φαρβαλβίδα σε σχολεία και κεντρικά σημεία της γειτονιάς είχαν αρχίσει να μετατρέπουν το Γαλάτσι σε φασιστική ζούγκλα.

Στα αξιοσημείωτα της υπόθεσης ήταν ότι κάθε σύνθημα και κάθε ναζιστικό σύμβολο συνοδεύονταν από την υπογραφή του τοπικού πυρήνα. Το όνομα του πυρήνα ήταν Galatsi Front. Στα γραψίματα αυτή η υπογραφή έμπαινε με τα αρχικά της – G.F. Το πράγμα ήταν κάπως προχώ για ναζιστικό πυρήνα. Ευανάγνωστα τεράστια σπρέι, συστηματική παρουσία στους τοίχους, αυτοκόλλητα κολλημένα με σχέδιο. Αλλά το ζήτημα δεν ήταν απλά η προπαγανδιστική παραγωγικότητα των G.F., το ζήτημα ήταν εκείνο το G. που σήμαινε Γαλάτσι. Εν ολίγοις οι G.F. διεκδικούσαν, και μάλιστα το δήλωναν ευθαρσώς, κάποιου είδους εδαφικότητα, ήθελαν να είναι ένας τοπικός πυρήνας με αναφορά στη γειτονιά του. Προσοχή! Όχι Χρυσή Αυγή Γαλατσίου ή Εθνικό Μέτωπο ή γενικώς κι αορίστως πατριώτες, αλλά Μέτωπο Γαλατσίου. Περισσότερα για αυτή τη σκοτεινή ιστορία και τους πρωταγωνιστές της δεν ξέρουμε, οπότε μπορούμε να σταματήσουμε τις εικασίες μας εδώ. Χρειάζεται όμως να προσθέσουμε ότι πολύ σύντομα η υπογραφή G.F. ξεπέρασε τα όρια του Γαλατσίου κι άρχισε να εμφανίζεται σε διάφορες περιοχές της Αθήνας - στην Ηλιούπολη, στο Παγκράτι, στο Νέο Κόσμο, στα Μεσόγεια – γεγονός που μας κάνει να υποπτευόμαστε ότι ο ναζιστικός πυρήνας στο Γαλάτσι για κάποιο διάστημα λειτουργήσε ως άτυπος συνδετικός κρίκος για λίγες δεκάδες φασιστικές κουράδες.

Εν πάση περιπτώσει: από τα μέσα του 2006 απ' όταν οι φασίστες του Γαλατσίου διεκδίκησαν το δικαίωμα να υπάρχουν δημόσια μέχρι το 2008 που μας άφησαν χρόνους, η κατάσταση ήταν ιδιαίτερα αποκρουστική και οπωσδήποτε αρκετά επικίνδυνη.

Εμπρός για το Γαλάτσι!

Όσο κι αν ακούγεται περίεργο κανείς απ' όσους κι όσες είχαμε τότε φάει σκάλωμα με το Γαλάτσι δεν ήταν Γαλασιώτης. Αλλά κι αυτό είναι μισή αλήθεια. Γιατί μπορεί κανείς μας να μην έμενε εκεί, αλλά υπήρχαν σύντροφοι που οι δουλειές τους ήταν εκεί ή που η εργασιακή καθημερινότητά τους περιλάμβανε υποχρεωτικό ανεβοκατέβασμα της Γαλατσίου, υπήρχαν σύντροφοι που είχαν αναλάβει δρομολόγια αφισοκόλλησης που περιλάμβαναν το Γαλάτσι, υπήρχαν σύντροφοι και συντρόφισσες που από καιρό σε καιρό μοίραζαν σε σχολεία της περιοχής antifa έντυπα. Κι εντωμεταξύ, το βασικό antifa σχήμα που συγκέντρωνε ένα μεγάλο μέρος της συνολικής μας εργασίας είχε φάει διάσπαση (μιλάμε για τη διάλυση της ομάδας antifa!). Η προοπτική να φτιάξουμε έναν antifa πυρήνα στο Γαλάτσι μας φάνταζε ενδιαφέρουσα. Το Γαλάτσι ήταν κοντά στο κέντρο, είχε κοινομήσει έναν δραστήριο ναζι πυρήνα, οργανωμένοι από τη δική μας μπάντα δεν υπήρχαν στη γειτονιά, η πόλωση φούντωνε, εμείς είχαμε αρχίσει να αποκτούμε εμπειρία και τεχνογνωσία μέσα απ' τη δημιουργία των πρώτων antifa πυρήνων και την ενεργό συμμετοχή μας σε αυτούς. Οπότε; Οπότε γιατί όχι;

Αλλά ας μην προτρέχουμε. Γιατί η απόφαση να φτιάξουμε antifa πυρήνα στο Γαλάτσι δεν πάρθηκε εν βρασμού ή ελαφρά τη καρδία. Για αρκετό καιρό πριν μια δεκάδα σύντροφοι και συντρόφισσες είχαμε ξεκινήσει να βήνουμε τα ναζιστικά συνθήματα στην περιοχή. Την ίδια περίοδο καταλάβαμε ότι κι άλλοι σύντροφοι και συντρόφισσες είχαν ξεκινήσει να κάνουν την ίδια δουλειά, επιδεικνύοντας παρόμοια αντανάκλαστικά με τα δικά μας απέναντι στην αηδία. Από μεριάς μας βέβαια το 'χαμε πάρει κάπως προσωπικά. Εν ολίγοις οι δέκα σύντροφοι και συντρόφισσες που αποφασίσαμε να κάνουμε αυτή τη δουλειά τραβιόμασταν στο Γαλάτσι δυο με τρεις φορές τη βδομάδα σε διάφορους συνδυασμούς. Κι εντωμεταξύ, συνειδητά ή ασυνειδητά, χαρτογραφήσαμε την

Η ροζ Κάντιλακ

Η πρώτη ιδέα που πέρασε απ' τα κεφάλια μας γύρω απ' το «τι να κάνουμε» δεν ήταν η δημιουργία antifa πυρήνα. Η πρώτη ιδέα περιλάμβανε γύρες στα στενά του Γαλατσίου, εξοικείωση με την άτασλη ρυμοτομία της γειτονιάς, εντοπισμό και καταγραφή πλατειών, σχολείων, πάρκων. Σε μια απ' αυτές τις γύρες, στο μεσαίο χώρο ανάμεσα στην Τραλλέων και τη Γαλατσίου, πέσαμε πάνω σε μια παρκαρισμένη Κάντιλακ. Η πεντάμετρη ροζ λαμαρίνα μας είχε κάνει τότε τόση εντύπωση που σταματήσαμε για λίγο να ποζάρουμε μπροστά της. Ξέρετε, σε φάση what the fuck? Με τα μάτια του τότε, το όλο σκηνικό είχε κάτι το αστειό: ένα παροπλισμένο αμερικανικό κήτος πέντε δεκαετιών σε μια ανηφόρα στου διαόλου τη μάνα. Δέκα χρόνια μετά η ίδια σκηνή μας φαίνεται εξόχως διδακτική: οι έτοιμες γνώμες για τον κόσμο, οι κληρονομημένες βεβαιότητες για τις κοινωνίες μας καταρρέουν κάθε φορά που τις σκαλίζουμε, κάθε φορά που τις αμφισβητούμε, κάθε φορά που οργανωνόμαστε εναντίον τους. Και είναι σε τέτοιες στιγμές που οι ροζ Κάντιλακ στις ανηφόρες του Γαλατσίου υπονοούν ότι υπάρχουν πράγματα που, μέχρι να ξεκινάς να τα κοιτάς από τα μέσα, δεν φανταζόσουν καν ότι υπάρχουν.

περιοχή όσο καλύτερα μπορούσαμε. Οι ομάδες που έσβηναν τους αγκυλωτούς έκαναν πρώτα επιτόπια έρευνα του πεδίου, δηλαδή κυκλοφορούσαν αργά τη νύχτα, τσεκάροντας κοντινά καβατζωτά σημεία, σκοτεινές πλατείες κ.ο.κ. Αλλά η χαρτογράφηση δεν εξαντλούνταν εκεί. Τις απογευματινές ώρες, ή πολλές φορές τα πρωινά της Κυριακής, βγαίναμε όλοι μαζί με τα μηχανάκια κάνοντας γύρες στη γειτονιά, αράζοντας για μπύρα στα παρκάκια, σημειώνοντας τα σχολεία, τσεκάροντας τοίχους, σταμπάροντας ύποπτα σπίτια. Αυτό το «Κυριακές όλοι μαζί με τα μηχανάκια» είχε μια ξεχωριστή σημασία: κινούμασταν μεσ' στα στενά, αναλώνουμε χρόνο και εργασία, δίχως άμεσο, χειροπιαστό όφελος. Δεν «ψάχναμε φασίστες». Ψάχναμε τα δικά μας όρια, επιβεβαιώναμε την μεταξύ μας εμπιστοσύνη στον ίδιο σκοπό, ομολογούσαμε έμπρακτα ότι δεν πρόκειται για χαμένο χρόνο. Και παράλληλα συσσωρεύαμε γνώση για την περιοχή και μάλιστα με συλλογικό τρόπο. Μετά από κάποιο καιρό είχαμε εξοικειωθεί πλήρως με τη ρυμοτομία του Γαλατσίου, τις βασικές του αρτηρίες, τις ανηφόρες και τις κατηφόρες τέρμα δεξιά και τέρμα αριστερά της Βεΐκου, είχαμε βρει όλα τα λύκεια της περιοχής, είχαμε αράξει σε όλες τις πλατείες, είχαμε μάθει τα ονόματα των δρόμων, με λίγα λόγια είχαμε κάνει μια σημαντική δουλειά προεργασίας. Κι όταν πράγματι ο πυρήνας ξεκίνησε να λειτουργεί, όλη ετούτη η συλλογικά αποκτημένη γνώση κι η κοινή εμπειρία του χώρου αποδείχτηκε πολύτιμη. Μας βοηθούσε να κάνουμε τις σωστές εκτιμήσεις για τον καταμερισμό της εργασίας, την κατάστροψη της προπαγάνδας, την επιλογή των στόχων.

Στα τέλη του Ιούνη του 2007, λίγο πριν η μάχη με τους G.F. κοπάσει εν όψει καλοκαιριού, εκδώσαμε μian αφίσα με τίτλο «Πώς τους ανέχεσθε;». Η αφίσα μιλάγε για τον «πόλεμο» που είχαμε ανοίξει στο Γαλάτσι, έθετε για πρώτη φορά δημόσια το ζήτημα με τους ναζί, διεκδικούσε την πατρότητα των σβησμένων ναζιστικών συνθημάτων κι έψαχνε υποστηρικτές. Καθόλου τυχαία η υπογραφή είχε ένα σκέτο αστέρι, γεγονός που αν μη τι άλλο πρόδιδε την αμηχανία μας. Ποιοί ήμασταν εμείς; «Ομάδες αντιφασιστών κι αντιφασιστριών», όπως χαρακτηριστικά έλεγε η αφίσα. Ένα βήμα πριν γίνουμε antifa, όπως μας καταλαβαίνουμε τώρα.

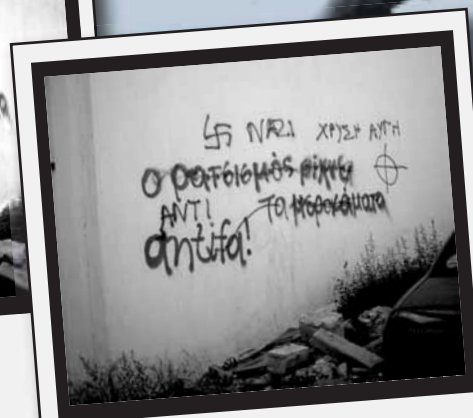
Ένας χρόνος μαλακία... Φτάνει πια με τους νεοναζί στο Γαλάτσι! Η δημιουργία του antifa 66

Το φθινόπωρο του 2007 δημιουργήθηκε το antifa 66. Το 6 αντιστοιχούσε στο έκτο γράμμα της αλφαβήτου, με άλλα λόγια το 66 σήμαινε FF, που τη σειρά του σήμαινε Fight Fascism. Στον πυρήνα antifa 66 συμμετείχαν λιγότεροι από δέκα σύντροφοι και συντρόφισσες, σε κάθε περίπτωση όμως ο antifa πυρήνας του Γαλατσίου βοηθιόταν κι από κάμποσους άλλους συντρόφους και συντρόφισσες, που δεν ήταν μέλη της ομάδας.

Ο πυρήνας antifa 66 υπήρξε μία απ' τις ελάχιστες αυτοοργανωμένες ομάδες, που φτιάχτηκε βάσει σχεδίου. Η βασική ιδέα που βρισκόταν πίσω από κάθε κίνηση και δημόσια εμφάνιση του πυρήνα ήταν η εκμετάλλευση της πόλωσης που έφτιαχνε η αντιπαράθεση με τους ναζί στη γειτονιά του Γαλατσίου. Η ιδέα πήγαινε ως εξής: κάθε καπιταλιστική κοινωνία διατρέχεται από ένα ταξικό ρήγμα που τη χωρίζει στα δύο, κάθε πεδίο του κοινωνικού είναι ένα πεδίο ακήρυχτου πολέμου, κάθε ταξική ισορροπία είναι ένα συνεχές διακύβευμα. Κατά συνέπεια τι γίνεται αν μια οργανωμένη ομάδα, οσοδήποτε μικρή κι αν είναι, αναγνωρίσει αυτό το ρήγμα και χωθεί εντός του; Αν καταλάβει αυτόν τον πόλεμο και κοιτάξει να τον οξύνει; Αν βρει τις ισορροπίες και τις τσιγκλήσει με το δάχτυλο;

12 Ιούνη του 2007

17 Ιούνη του 2007

Trial and error: the antifa way

Λέγαμε στο κυρίως κείμενο ότι η εξερεύνηση του Γαλατσίου δεν είχε μόνο συλλογή στοιχείων για το χώρο. Ταυτόχρονα ήταν και μύηση στα ενδότερα της ντόπιας φασιστικής πανίδας, γεγονός που είχε κι αυτό την πλάκα του. Για παράδειγμα, όταν η συλλογή πληροφοριών έφτανε σε ώριμο στάδιο αποφασίζαμε να εξακριβώσουμε τις υποψίες μας με τη μέθοδο trial and error. Το παράδειγμα στις φωτογραφίες είναι χαρακτηριστικό: εντοπισμός φασιστοστενού ή φασιστοπολυκατοικίας, προκλητικό σύνθημα μες στα μούτρα, χρονομέτρηση φασιστοαντίδρασης, εξαγωγή συμπεράσματος και πάμε παρακάτω. Αγαπημένη παραλλαγή της ίδιας μεθόδου αποτελούσε το ψείρισμα των σημαιοστολισμένων μπαλκονιών. Διάφοροι ναζί έχαναν τις σημαίες τους σε ανύποπτο χρόνο, γεγονός που σε πρώτη φάση τους τσάντιζε. Σε περίπτωση που η σημαία αντικαθίστατο άμεσα, το ψείρισμα συνεχιζόταν, πράξη με άγνωστες, πλην σίγουρες ψυχολογικές συνέπειες στο ναζι ιδιοκτήτη τους.

Ένας χρόνος μαλακία...

**ΦΤΑΝΕΙ ΠΙΑ
με τους νεοναζί
στο Γαλάτσι!**

antifa 66

Ένας χρόνος μαλακία!

Κατά τη γνώμη μας δεν υπάρχει γειτονιά δίχως φασίστες. Ακόμη γενικότερα, δεν υπάρχει πεδίο του κοινωνικού δίχως διαιρέσεις, αντιτιθέμενα συμφέροντα και αντίπαλους πόλους. Υπ' αυτήν την έννοια η ύπαρξη φασιστών, ειδικά μάλιστα όταν αυτοί οι τελευταίοι εκδηλώνονται ανοιχτά, μπορεί να αποβεί ιδιαίτερα παραγωγική για τους αντιφασιστικούς σκοπούς. Στο Γαλάτσι, η δραστηριοποίηση του ναζι πυρήνα είχε φρικτές όψεις, που ξεκίνησαν από το ντύσιμο της Γαλατσίου με γιγαντιαίες σβάστικες και κατέληξαν μέχρι και σε μαχαιρώματα «ξένων»· την ίδια στιγμή όμως ακριβώς επειδή ο ναζι πυρήνας προσπαθούσε να επιβληθεί με βίαιους τρόπους, η ίδια του η «δράση» γεννούσε ένα κάρο εχθρούς. Το σημαντικό είναι ότι αυτοί οι εχθροί υπάρχουν έτσι κι αλλιώς. Υπάρχουν γιατί είναι κοινωνικά και ταξικά προϊόντα της εποχής. Υπάρχουν όμως σε μια κατάσταση λίμπο, μ' ένα τρόπο που κανείς δε μπορεί να προβλέψει πότε και πως θα κινητοποιηθούν. Η δημόσια εμφάνιση των ναζι είναι το πρώτο βήμα για τη μετατροπή της δυσαρέσκειας σε διάθεση για ενεργό αντιπαράθεση. Σε μια τέτοια κατάσταση ακόμα και ολιγομελείς, αλλά οργανωμένοι αντιφασιστικοί πυρήνες, μπορεί να αποβούν αποφασιστικό στοιχείο αυτής της αντιπαράθεσης.

Το τρικάκι που ανασύραμε από τ' αρχείο μας ήταν απ' τις πρώτες αντιφασιστικές προπαγανδιστικές κινήσεις που έγιναν στο Γαλάτσι το σωτήριο έτος 2007. Κι όσο κι αν φαίνεται περιέργο, αυτό το «ένας χρόνος μαλακία» αποδείχτηκε φοβερά πετυχημένο σλόγκαν – εγκαλούσε όλη τη ναζιστική σαπίλα που έβλεπαν με τα ίδια τους τα μάτια δεκάδες χιλιάδες Γαλατσιώτες για έναν ολόκληρο χρόνο και τη χρησιμοποιούσε για να πει «φτάνει πια!». Προσοχή! Δεν ενημέρωνε, δεν «αντιπληροφορούσε», δεν παρέθετε σαν βαρετό κείμενο του ιντιμίντια ένα κατεβατό περιστατικά και ημερομηνίες. Μίλαγε λες και όλοι ήξεραν τι συνέβαινε. Και η αλήθεια είναι ότι όλοι ήξεραν τι συνέβαινε! Αυτό το «φτάνει πια!» υπήρχε στα μυαλά απροσδιόριστου αριθμού Γαλατσιωτών· εκείνο που έλειπε ήταν μια οργανωμένη πρωτοβουλία που να μετατρέψει το «φτάνει πια» σε μόνιμη αντιφασιστική οργάνωση. Κι όταν αυτή η κίνηση έγινε, οι φίλοι εμφανίστηκαν μεριάς.

Η ίδια βασική ιδέα είχε και πιο συγκεκριμένες άκρες. Για παράδειγμα ο πυρήνας antifa 66 ξεκίνησε να δραστηριοποιείται υποστηρίζοντας ότι για τους σκοπούς του, οι ντόπιοι ναζι δεν έπρεπε να αντιμετωπίζονται ως κάποιου είδους τελικό στάδιο του φασισμού, αλλά ως πραγματικότητα εν τω γίνεσθαι, ως πυρήνας που προσπαθεί να συγκροτηθεί και συνεπώς είναι ακόμα ευάλωτος. Αυτό που έπρεπε να γίνει ήταν να χρησιμοποιηθούν οι ναζι και να καταδειχτούν ως η ακραία όψη της καπιταλιστικής κανονικότητας. Κι ύστερα, αφού αυτή η δουλειά έχει προχωρήσει, αφού δηλαδή έχουμε οξύνει την πόλωση, από τη δική μας μεριά ετούτη τη φορά, να «αναγκάσουμε» τους φίλους και τους εχθρούς να πάρουν θέση, να αναδυθούν στην επιφάνεια ως πολιτικοί σχηματισμοί. Η επίθεση στους ναζι δεν είχε καμία αυταξία από μόνη της. Η επίθεση στους ναζι ήταν το όχημα για να συγκροτηθούν ως συλλογικό αντι-σώμα οι αντίπαλοι του ελληνικού φασισμού. Η γνώμη που είχαμε διατυπώσει, ότι δηλαδή κάθε κοινωνία και κάθε μικροκοινωνία είναι ένας σχηματισμός σε πόλωση μπορούσε στην περίπτωση του Γαλατσίου να δοκιμαστεί στην πράξη. Κατά την άποψή μας το κλειδί για να τσακιστούν οι ναζι δεν ήταν η καταγγελία ή η κλάψα· ούτε όμως και η σκέτη φυσική αντιπαράθεση, που τόσο πολύ παρουσιάζεται ως η λύση που λύνει όλα μας τα προβλήματα. Το ευαίσθητο σημείο των ναζι ήταν ότι η προσπάθειά τους να επιβληθούν βίαια, με τα λόγια και με τα έργα, έφτιαχνε αυτομάτως χιλιάδες αντιπάλους τους. Οι μετανάστες εργάτες και τα παιδιά τους ήταν μία όψη αυτών των αντιπάλων· οι γυναίκες μια δεύτερη· όσοι πετιούνται στο περιθώριο της καπιταλιστικής ανάπτυξης μια τρίτη· μεγάλα κομμάτια της ντόπιας εργατικής τάξης που δε βλέπει τη σωτηρία της στις σβάστικες μια τέταρτη κ.ο.κ.

Αυτοί οι αντίπαλοι έπρεπε πρώτα να ανιχνευθούν κι ύστερα να κινητοποιηθούν. Κοινώς ο λόγος του πυρήνα έπρεπε να έχει κατά νου ότι απευθύνεται σε χιλιάδες ανθρώπους που κατά πάσα πιθανότητα δυσανασχετούν με τη «δράση» των ντόπιων ναζι. Άρα έπρεπε να εφευρεθούν τρόποι ομιλίας. Όχι γενικολογίες, όχι αόριστη επίκληση στην ιδεολογία, όχι αντιγραφή της ατζέντας των εξαρχειών και μεταφορά της στη γειτονιά του Γαλατσίου, αλλά κατάδυση στο μοριακό επίπεδο, πολεμική ανάδειξη της σύγκρουσης που εξελισσόταν τοίχο τον τοίχο και παγκάκι το παγκάκι και προσαρμογή των λόγων και των έργων σ' αυτήν την εμπόλεμη εννόηση της τοπικότητας.

Θέλετε να δράσετε ενάντια στους ναζι της γειτονιάς σας; Ο πυρήνας antifa 66 σε δράση

Το πρώτο έντυπο του πυρήνα antifa 66 τυπώθηκε και μοιράστηκε στα σχολεία του Γαλατσίου και της Νέας Φιλαδέλφειας το Νοέμβρη του 2007. Η αισθητική του θύμιζε punk fanzine, αλλά το πιο εντυπωσιακό ήταν η ίδια του η θεματολογία. Από τις οκτώ σελίδες του, οι έξι, συμπεριλαμβανομένου και του εξωφύλλου ήταν αφιερωμένες στο βρίσιμο των G. F. και στην ανάδειξη του antifa 66 ως του οργανωμένου αντιπάλου των ναζι στη γειτονιά του Γαλατσίου. Όλα τα κείμενα, μικρά και μεγάλα, διέτρεχε ένα άμεσο ή έμμεσο κάλεσμα οργάνωσης ενάντια στους ναζι. Το οπισθόφυλλο του εντύπου ήταν χαρακτηριστικό: είχε ένα σκιστάκι σε στιλ λαβύρινθου, στη μία άκρη του οποίου είχε τοποθετηθεί μια αχνιστή κουράδα και στην άλλη του άκρη η καρφαλή κεφαλή ενός φασίστα. Ο τίτλος ήταν «Βοηθήστε τα σκατά να φτάσουν στο φασίστα», σλόγκαν που μάλλον δεν άφηνε και πολλά περιθώρια για τη θέση από την οποία μιλούσαμε. Το κειμενάκι που συνόδευε το λαβύρινθο πήγαινε ως εξής:

Θέλετε να δράσετε ενάντια στους νεοναζί της γειτονιάς σας; Πανεύκολο! Μπορείτε να φωνάξετε τα κανάλια να τους πάρουν συνέντευξη, τους μπάτσους να πιούνε καφέ παρεούλα, τους παπάδες να τραβήξουν έναν αγιασμό στον καινούριο πυρήνα, τους δημάρχους για να ρίξουν καμιά δημοκρατική καταγγελία... Φυσικά μπορεί και απλώς να θέλετε να γνωριστούμε!

*antifa66@gmail.com
Δε χανόμαστε, ε!;*

Εξωσχολικές σκληροπυρηνικές ομάδες στο 3^ο Λύκειο Γαλατσίου

Ήδη εξαρχής οι προθέσεις μας ήταν σαφείς. Όχι καταγγελίες, όχι επίκληση ανθρωπιστικών ιδεωδών, όχι αριστερή μεσολάβηση, αλλά αυτόνομη οργάνωση και επίθεση! Κι εντωμεταξύ το σκάλωμά μας με τους ναζί, όχι απλώς δεν κόπαζε, αλλά με τον καιρό γινόταν όλο και πιο μεγάλο. Κάθε τους εμφάνιση ήταν ευκαιρία για αγκιτάτσια και μεις δεν χάναμε την ευκαιρία. Για παράδειγμα, το μοίρασμα του συγκεκριμένου εντύπου συνοδεύτηκε από το δημόσιο σβήσιμο των ναζιστικών στένσιλ που κοσμούσαν την είσοδο του σχολείου. Η ιδέα δεν ήταν ακριβώς «αυθόρμητη». Η ιδέα υπολόγιζε ότι η παρουσία «εξωσχολικών» που μοιράζουν πολιτικά έντυπα και ταυτόχρονα σβήνουν συνθήματα, βάφοντας δικά τους, θα προκαλούσε ένταση στην ομαλή λειτουργία του σχολείου. Και πράγματι η μανούρα με τους διευθυντές και τη φύλακα του σχολείου όντως συνέβη, και οι μπάτσοι ήρθαν, και όλοι όσοι εμπλέκονταν με τη σχολική λειτουργία βρέθηκαν, θέλοντας και μη, αντιμέτωποι με τα κλασικά ζητήματα που ανακύπτουν σε τέτοιες περιπτώσεις: επιτρέπεται ή όχι το μοίρασμα πολιτικών εντύπων έξω από το σχολείο μας; πρέπει ή δεν πρέπει να σβήνονται τα ναζιστικά συνθήματα; πρέπει ή δεν πρέπει να επεμβαίνουν οι μπάτσοι; Δηλαδή η πρωινή προσευχή διανήστηκε με λογύδριο του λυκειάρχη, δηλαδή η πρώτη ώρα μονοπωλήθηκε από επιχειρήματα και κόντρα επιχειρήματα, δηλαδή η συζήτηση πήγε στους μπάτσους και στους ναζί, δηλαδή μαθητές διαφώνησαν με καθηγητές, μαθητές διαφώνησαν με άλλους μαθητές, καθηγητές διαφώνησαν με το διευθυντή – δηλαδή δημιουργήθηκε πόλωση! Προσοχή όμως! Αυτή η πόλωση ήταν κομμάτι του αρχικού σχεδιασμού. Δεν ήταν μια πόλωση δίχως αύριο, δεν είχε δαρμένους σχολικούς φύλακες και κυνηγητό με τους μπάτσους. Αντίθετα ήταν μια πόλωση που μας επέτρεπε να ξαναεμφανιστούμε και να διεκδικήσουμε κι άλλο χώρο, να πείσουμε κι άλλους για το δίκιο μας, εν ολίγοις να φέρουμε την κατάσταση στα μέτρα μας, δίχως να προκαλέσουμε την επέμβαση της αστυνομίας. Έπρεπε να βρούμε τη χρυσή ισορροπία ανάμεσα στη μαχητικότητα και το ποινικό αδίκημα, ανάμεσα στην πολιτική οργάνωση και το χουλιγκανισμό.

Κι όντως! Παρέα με το δεύτερο έντυπο του πυρήνα τυπώσαμε κι ένα ξεχωριστό τετρασέλιδο, το οποίο ήταν ολόκληρο αφιερωμένο στην πρώτη μας παρέμβαση έξω απ' το 4^ο λύκειο Γαλατσίου. Σκοπός μας ήταν να ξαναχρησιμοποιήσουμε τους ναζί, να επιχειρηματολογήσουμε για το πόσο δίκιο είχαμε να μανουριάσουμε με φύλακες και μπάτσους και να μεταφέρουμε την πόλωση ξανά μέσα στο σχολείο, αναβαθμισμένη και με νέα περιεχόμενα. Το έντυπό μας μοιράστηκε από ακόμα περισσότερους αντιφασίστες και αντιφασίστριες, μιας και είχαμε ζητήσει «ενισχύσεις» κι από άλλους antifa πυρήνες. Εκεί, ανάμεσα σε άλλα, λέγαμε:

Κι όμως, οι καθηγητές του λυκείου στην αγία ειρήνη στο γαλάτσι, ούτε είδαν, ούτε άκουσαν (εννοεί τα ναζιστικά συνθήματα), ήταν πολύ απασχολημένοι με το να μη μιλήσει κανείς εξωσχολικός στο «κοπάδι» τους (γιατί προφανώς έτσι βλέπουν τους μαθητές τους), μη τυχόν κι ακούσουν και κάποια άλλη γνώμη, από αυτή που μόνο αυτοί έχουν δικαίωμα να λένε. Γι' αυτό και φώναξαν την αστυνομία όταν αντιφασίστες ήρθαν να ενημερώσουν τους μαθητές έξω από το σχολείο. [...] Ε, ναι λοιπόν θα σας το πούμε και εμείς, είμαστε εξωσχολικοί. Είμαστε εξωσχολικοί και τέτοιοι θα μείνουμε γιατί δε χωράμε μέσα σε εκπαιδευτικά συστήματα κρεατομηχανή, γιατί δε μπορούμε να χωρέσουμε μέσα σε αυτήν την υποκριτική ουδετερότητα, είμαστε εξωσχολικοί γιατί δε θα χωρέσουμε ποτέ μέσα σε κάγκελα. [...] Και δεν πρόκειται να φύγουμε έτσι εύκολα, γιατί δεν είμαστε μόνοι, είμαστε πολλοί και κάθε μέρα γινόμαστε όλο και περισσότεροι αυτοί που δεν αντέχουν άλλο την κατάσταση και συνεχίζουν να φωνάζουν «ούτε ρατσισμός ούτε άλλες μαλακίες σφαγεία δε θα αφήσουμε να γίνουν οι πλατείες», ακόμη κι όταν ο δάσκαλος ή μπάτσος ή το αφεντικό ή όποιος άλλος, του λένε να σκάσει.

Η φάση με τα γράψε-σβήσε στα λύκεια του Γαλατσίου είχε πάρει φωτιά. Ειδικά για μια περίοδο που κράτησε μήνες ολόκληρους οι τοίχοι γέμιζαν στοχάδια πατημένα με αστέρια, πατημένα με ββάστικες και πάλι απ' την αρχή. Η φάση είχε πάρει τέτοιες διαστάσεις που είχε γίνει θέμα συζήτησης έξω απ' το στενό περιβάλλον των «σκληροπυρηνικών» ομάδων. Αφενός η ίδια η μαθητική κοινότητα ήταν εκ των πραγμάτων αναγκασμένη να έχει γνώμη για τη διακόσμηση των σχολείων της κι αφετέρου ο τοπικός Τύπος έκανε επικά αφιερώματα στη μάχη των τοίχων. Σ' ένα απ' αυτά (Σεπτέμβρης του 2010) στο φύλλο του γαλατσιώτικου Παλμού περιγράφονται τα κατορθώματα του διευθυντή ενός εκ των λυκείων του Γαλατσίου.

Αν και είναι συνηθισμένη, δυστυχώς, αυτή η κατάσταση για το 3^ο Λύκειο, όπως ισχυρίστηκε ο κ. Κ. Κοκκίνης [...] δεν το βάζει κάτω, εφοδιάζεται με μπογιές και πινέλα και αντιμετωπίζει τις εξωσχολικές «σκληροπυρηνικές» ομάδες. Κι αν δεν τα σβήνει έγκαιρα επειδή οι ομάδες μεταξύ τους συνηθίζουν ν' απαντούν η μία στην άλλη με συνθήματα, γεμίζουν οι τοίχοι συνεχώς. Και ιδιαίτερα κατά τις εορταστικές ημέρες του σχολείου, όπου οι εν λόγω ομάδες δρουν εντόνως, ο διευθυντής φροντίζει να πηγαίνει στο σχολείο από τις επτά το πρωί [...].

Για τις αϋπνίες του κ. Κοκκίνη δεν ξέρουμε, αλλά η πύκνωση των συνθημάτων κατά τις εορταστικές ημέρες του σχολείου ήταν πράγματι αλήθεια. Ένας σύντροφος που έζησε αυτήν την πόλωση και ως μαθητής κι ως μέλος των «σκληροπυρηνικών» εξωσχολικών ομάδων θυμάται:

Ρε φίλε η φάση ήταν πολύ δυνατή. Θυμάμαι μια φορά είχαμε κανονίσει να πάμε για γράψιμο έξω απ' το 3^ο γιατί το 'χαν ασπρίσει και καπάκια την επόμενη μέρα το πρωί να πάμε για μοίρασμα να κόψουμε αντιδράσεις. Πράγματι, το τικάρουμε σπρέι και πάμε το πρωί να μοιράσουμε. Το πιστεύεις, δεν το πιστεύεις τα συνθήματά μας είχαν πατηθεί με άσπρη μπογιά και το σχολείο ήταν όπως το 'χαμε πριν το περιποιηθούμε. Να το 'κανε ο διευθυντής; Θα σε γελάσω...

Μια άλλη φορά, πλησίαζε 28^η Οκτωβρίου και θυμόμαστα ότι την προηγούμενη χρονιά είχαν πάει οι ναζί και είχαν βάψει μέσα κι έξω απ' το σχολείο. Εγώ τότε ήμουν μαθητής κι είχα φάει την ξενέρα του αιώνα: κήρυγμα για το χαμένο ανθυπολοχαγό της Αλβανίας κάτω από σβάστικες και Ελλάδα ή τέφρα. Ετούτη τη φορά είπαμε να ανταποδώσουμε: φανταστικά, φουλ αντεθνικά συνθήματα μέσα κι έξω και άντε γεια. Σημειωτέον το γράψιμο το κάναμε αργά το βράδυ, μη σου πω ότι ήταν και στις 2. Κι όμως φίλε! Το πρωί τα συνθήματά μας ήταν πατημένα με αγκυλωτούς και στοχάδια. Δηλαδή από τις 2 μέχρι τις 5 οι ναζί είχαν βγει κι αυτοί για βάψιμο με αποτέλεσμα η εθνική εορτή να διεξαχθεί υπό περιεργό ντεκόρ.

Τα 'χαμε πάρει κρανίο! Η 25^η Μαρτίου έπρεπε να περιφρουρηθεί, όπως κι έγινε. Ξανά μια φορά γράψιμο μέσα κι έξω απ' το σχολείο, ξέρεις... ό,τι πιο αντεθνικό είχε γεννηθεί το κινηματικό ρεπερτόριο, και ξανά ραντεβού στις έξι το πρωί με όλον τον απαραίτητο εξοπλισμό σε περίπτωση που είχε σπάσει ο διάολος το ποδάρι του. Αυτή τη φορά οι ναζί δεν είχαν εμφανιστεί και ο εορτασμός της εθνικής επετείου έγινε με φόντο κόκκινα αστέρια, antifa και τέτοια. Καμιά φορά το σκέφτομαι, ξέρεις... πως έγινε και δεν τρακαριστήκαμε ποτέ με τους ναζί στα σπρέι. Η αλήθεια είναι ότι δεν ξέρω. Να ήταν τυχαίο; Να ήταν επειδή και μεις κι αυτοί γνωρίζαμε ποιοι χρόνοι και τόποι ήταν κατάθε φορά ιδανικοί για να κάνουμε τη δουλειά μας;

Νεοναζί στο Γαλάτσι; Πώς τους ανέχεστε;

Ήταν Ιούνης του 2007. Οι ναζί στο Γαλάτσι ξεσάλωναν ήδη για κανά χρόνο. Στη γειτονιά δεν υπήρχαν οργανωμένοι δικοί μας. Εμείς είχαμε ξεκινήσει τις πρώτες βόλτες, σβήναμε κάθε εβδομάδα, κάποιος είχαμε πιάσει δουλειά εκεί. Η πρώτη μας δημόσια εμφάνιση υπήρξε η μικρή αφίσα που βλέπετε στη φωτό. Μαύρο φόντο, μεγάλος κίτρινος τίτλος, φωτό με τα συνθήματα των ναζί και γενικό νόημα «οι ναζί αλωνίζουν, εμείς δε θα τους αφήσουμε, οργανωθείτε». Ακριβώς επειδή είχαμε γυρίσει τη γειτονιά πάρα πολλές φορές, μέρα και νύχτα, και βασικά επειδή είχαμε ήδη από τότε τη γνώμη ότι ο λόγος έχει σημασία, χωρίσαμε το Γαλάτσι σε μικρότερους τομείς, κι φτιάξαμε ένα πλάνο αφισκοκόλλησης που κάλυπτε όλη την περιοχή, οικοδομικό τετράγωνο το οικοδομικό τετράγωνο. Για όποιον καταλάβαινε τη σημασία τέτοιων κινήσεων το αποτέλεσμα ήταν εντυπωσιακό. Σε κάθε απίθανο σημείο του Γαλατσίου υπήρχε κολλημένη μια αφίσα που έθετε ανοιχτά το ζήτημα των ναζί και της αντιμετώπισής τους. Βέβαια το ζήτημα δεν ήταν η αφίσα καθαυτή. Το ζήτημα ήταν ότι η συγκεκριμένη αφίσα ερχόταν σαν το επόμενο βήμα, ύστερα από ένα μαραθώνιο υπόγειας δουλειάς απέναντι στους ναζί.

Το μαγικό ακτινοβόιστολο

Όταν λέμε ότι η φάση είχε ξεφύγει τελείως το εννοούμε. Για παράδειγμα, το Σεπτέμβρη του 2007, η προπαγανδιστική εκστρατεία του προέδρου Γιώργου Καρατζαφέρη, τότε αρχηγού του ΛΑΟΣ, έφαγε πέσιμο από τα μαγικά ακτινοβόιστολα του πυρήνα. Μεγάλα νεροπίστολα γεμισμένα με μαύρη μπογιά, εντοπισμός του στόχου, σκοπεύσατε, πυρ!

**Λες να 'ρθει κανείς;
Ο πυρήνας antifa 66 βρίσκει φίλους**

Εντωμεταξύ, τα αποτελέσματα άρχισαν να φαίνονται γρηγορότερα απ' ό,τι είχαμε υπολογίσει. Ήδη απ' την πρώτη μας εμφάνιση διάφοροι εκδήλωναν ενδιαφέρον να έρθουν σε επαφή μαζί μας. Για να είμαστε ειλικρινείς το όλο πράγμα ήταν εντυπωσιακό: μαθητές έπαιρναν το έντυπό μας σε στάσεις λεωφορείων και μας έλεγαν «ε! εσάς σας ξέρω! Μπράβο ρε μάγκες!», άλλοι μας έστελναν μέηλ για το τι γίνεται με το σχολείο τους, διάφοροι μας έστελναν κατευθείαν το τηλέφωνό τους για να βρεθούμε και να τα πούμε, υπήρξε πιστιρικάς που πήρε το έντυπο στο δρόμο και έδωσε μια σφιχτή αγκαλιά σ' αυτόν που του το μοίρασε, βρήκαμε σβησμένα ναζιστικά συνθήματα με την υπογραφή μας, δίχως να ξέρουμε τι και πως. Μ' αυτά και μ' αυτά οι άμεσες επαφές του πυρήνα, δηλαδή αυτοί με τους οποίους είχαμε περισσότερο από ένα γεια, είχαν φτάσει τους δέκα. Οι περισσότεροι ήταν από τη Φιλαδέλφεια και φυσικά κι απ' το Γαλάτσι. Η σύνθεσή τους ήταν πολύ χαρακτηριστική και σχεδόν ολόδια με εκείνη που είχε και ο antifa πυρήνας των Πετραλώνων και της Καλλιθέας: μαθητές εργατικής προέλευσης, δίχως καμία προοπτική εισόδου στο Πανεπιστήμιο. Κατά τα άλλα, τα γνωστά: μεγάλη δόση αντικουλτούρας, αρκετό γήπεδο, σκατοδουλειές που περίμεναν, μπόλικο συναίσθημα και πάει λέγοντας. Με λίγα λόγια τα πράγματα πήγαιναν αρκετά καλά: μέσα στους πρώτους μήνες ύπαρξής του, ο πυρήνας antifa 66 είχε φτιάξει το «χώρο» του και ήδη δεκαριά δήλωναν πρόθυμοι να οργανωθούν. Το επόμενο βήμα περιελάμβανε γνωριμία με τα άνθη του κακού κι ει δυνατόν ένταξή τους στον πυρήνα. Easy to say hard to do!

Η κατάσταση μας ήταν χαρακτηριστικά πρωτόγνωρη. Απ' τη μία εμείς ήμασταν εκείνοι που ανοίξει τον ασκό του Αϊόλου περιμένοντας να γεννήσει ανθρώπους έτοιμους να στρατευθούν στον αντιφασιστικό αγώνα· κι απ' την άλλη όταν πράγματι δέκα πιστιρικάδες μας έδειξαν εμπιστοσύνη αρχίσαμε να νιώθουμε όλο και πιο αμήχανοι. Πώς μιλάς σε ανθρώπους που τους ρίχνεις στο χαλαρό μια δεκαετία; Τι είδους εμπιστοσύνη ήταν αυτοί με την οποία μας περιέβαλλαν; Να το πάμε λάου λάου ή να τους βάλουμε κατευθείαν στην ομάδα; Βασικά, και τώρα τι διάολο κάνουμε; Μετά τον αρχικό αιφνιδιασμό, το σχέδιο μήκτε μπροστά κι προβλέπε συνάντηση του antifa 66 με τους γαλατσιώτες και φιλαδελφειώτες φίλους μας κάθε δυο βδομάδες. Ο πυρήνας θα επεξεργαζόταν ένα θέμα, απ' αυτά που θεωρούσαμε βασικά για τη συγκρότησή μας και θα το παρουσίαζε ενώπιον των φίλων μας, λαμβάνοντας υπόψη την ηλικία και την ταξική τους καταγωγή. Τυχόν πρωτοβουλίες θα γίνονταν δεκτές, ειδικά μάλιστα αν αφορούσαν την προπαγάνδα στις γειτονιές.

Φυσικά, τα πράγματα δεν ήταν καθόλου απλά. Αναμεταξύ μας είχαμε εξαρχής απορρίψει την προσέγγιση που θέλει την «αυτοοργάνωση» να προκύπτει μεταφυσικά, κάτι σαν «τώρα που βρεθήκαμε ελάτε να πούμε όλοι μαζί για τον καπιταλισμό». Κι εξίσου θεωρούσαμε καταστροφική την ιδέα ότι είχαμε να κάνουμε με «παιδιά», δηλαδή με ανθρώπους που «ακόμα δεν τα ξέρουν καλά».

Η μάχη για το 4^ο Λύκειο Γαλατσίου

Είναι Δεκέμβρης του 2007 και μεις μοιράζουμε το πρώτο μας έντυπο στο 4^ο Λύκειο Γαλατσίου. Ταυτόχρονα σβήνουμε σε κοινή θέα τα ναζιστικά στένσιλ που κοσμούσαν την είσοδο του σχολείου.

Όχι! Εμείς θέλαμε να μιλήσουμε για τον καπιταλισμό και τον πόλεμο, για τον αντιφασισμό και την ταξικότητα του ρατσισμού, για τα φύλα και την καπιταλιστική χρήση των μηχανών. Απέναντί μας βρίσκονταν έλλογα υποκείμενα με τις δικές τους αντιλήψεις για τη ζωή και το σχολείο, τη δουλειά και τη βία. Πολλοί είχαν ήδη βγει για «κανά μεροκάματο», άλλοι είχαν δώσει κι είχαν φάει περισσότερο ξύλο, απ' όσο έχουν φάει κι έχουν δώσει μαζεμένο όλοι οι «ειδικό-του-πως-να-συμπεριφέρεσαι-σε-μικρότερους-συντρόφους». Από μεριάς μας το 'χαμε πάρει στα σοβαρά. Αυτοί οι άνθρωποι, τους οποίους ευθύς εξαρχής τους νιώθαμε σα σύντροφους μας, μας είχαν εμπιστευτεί, ή καλύτερα είχαν δείξει εμπιστοσύνη στα λόγια μας. Και μεις έπρεπε να φανούμε αντάξιοι αυτής της εμπιστοσύνης. Κι έτσι τους εκθέσαμε το σχέδιό μας, το οποίο έγινε ομοφώνως δεκτό.

Οι συζητήσεις που κάναμε ήταν όλες τους προετοιμασμένες. Είχαν όλες τους μια μικρότερη ή μεγαλύτερη εισήγηση από τη μεριά μας και κατόπιν περιελάμβαναν ελεύθερη συζήτηση. Με το τέλος της κάθε συζήτησης ανακοινώναμε τη θεματολογία της επόμενης και δίναμε σε όλους ένα φωτοτυπημένο αντίτυπο του κειμένου πάνω στο οποίο θα συζητούσαμε. Προσέχαμε ώστε οι συζητήσεις μας να είναι σχετικές μεταξύ τους και να φτιάχνουν ένα γενικό περίγραμμα των ιδεών μας γύρω απ' τον καπιταλισμό και την αυτονομία. Το βιβλίο «Ο Μαρξισμός για Αρχάριους» στάθηκε η αφορμή για να συζητήσουμε για τις ιδέες του Μαρξ γύρω απ' τον καπιταλισμό, και την ίδια στιγμή για να επιτεθούμε στις κυρίαρχες αφηγήσεις περί του τι λέει ο Μαρξ. Το «Text» για το ρατσισμό οδήγησε σε συζητήσεις γύρω απ' την πρόσφατη ιστορία του ελληνικού ρατσισμού, τη φύση της ελληνικής κοινωνίας και τη μετανάστευση ως μόνιμη καπιταλιστική συνθήκη. Το «Εργασία και Μονοπωλιακό Κεφάλαιο» το χρησιμοποιήσαμε για να πούμε για τον καπιταλιστικό καταμερισμό της εργασίας. Το «Antifascist 77» του Martin Lux ήταν το όχημα για να μιλήσουμε για την πολυεθνικότητα του προλεταριάτου και το μεγάλο κύμα εργατικών εξεγέρσεων που συγκλόνισε την καπιταλιστική Ευρώπη τη δεκαετία 1967-1977. Διάφορα κείμενα για τον κενσινιανισμό υπήρξαν η βάση για να μιλήσουμε για τον τρόπο με τον οποίο διεξήχθη ο ταξικός πόλεμος μεταπολεμικά. Κι όσο κι αν φαίνεται παράξενο, όλος αυτός ο κύκλος συζητήσεων, αντιμετωπιζόταν με σεβασμό. Όλοι ένιωθαν ότι «κάτι» μαθαίνουν. Οι νέοι μας φίλοι, αν και δε διάβαζαν Χριστό, καταλάβαιναν ότι ο κόσμος μας έχει κι άλλες εξηγήσεις απ' αυτές που προσφέρει απλόχερα το εκπαιδευτικό μας σύστημα και η ελληνική οικογένεια. Αλλά κι εμείς ωφελούμασταν πολλαπλώς. Ερχόμασταν αντιμέτωποι με καινούριες ερωτήσεις, οι οποίες εκ των πραγμάτων μας οδηγούσαν σε νέες απαντήσεις. Κι απ' την άλλη μαθαίναμε να μιλάμε σε πραγματικούς ανθρώπους με πραγματικές ζωές, με πραγματικές απορίες, αλλά ακόμη περισσότερο με πραγματικές αγωνίες, σε πραγματικούς ανθρώπους με πραγματικά σκατένιες προοπτικές, σε νεαρά μέλη της εργατικής τάξης με πραγματικό μίσος για τους μπάτσους και τους φασίστες, σε πραγματική αντίθεση με τον καπιταλιστικό κόσμο και τις επιλογές του.

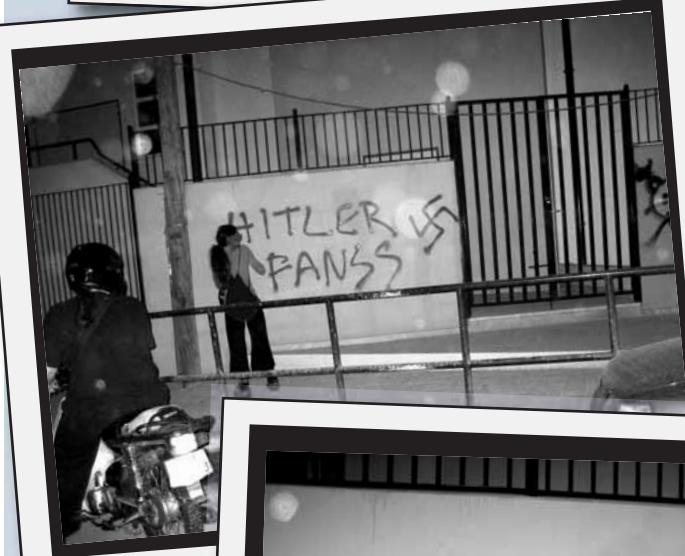
[Η συνέχεια στο επόμενο τεύχος]

Μανουριάζουμε με τη φύλακα και το διευθυντή. Λίγο πιο μετά σκάνε κι οι μπάτσοι.

Το Μάρτη του 2008 επανερχόμαστε με το δεύτερο έντυπο και μπόνους τετρασέλιδο, στο οποίο εξηγούμε τι συνέβη κατά τη διάρκεια του πρώτου μοιράσματος. Ξανά ανακατωσούρα.

Hitler fans fuck off